

ALMANACH

2022 / 2023

Škola a její předměty

Ráno, když jdu do školy,
čekají mě různé předměty.

Začínáme hudebkou,
ta bývá hodinou lehkou.

Vystřídá ji ájina,
ta pro mě není dřina.

Přidá se i jazyk český,
můj pravopis snad bude lepší.

Matika ta už je horší,
různé příklady na mě zkouší.

Nic není těžší než fyzika,
Pascalovy zákony a znamínka.

Dokonce mám i přírod'ák,
to jsou savci, plazi i nějaký pták.

Dějepis, no ten mě baví,
vědět, jak vše začínalo, je zdravý.

A pak už jenom v zeměku,
dostanu asi desátou slepou mapu.

Tohle jsou ty mé předměty,
všechno to jsou rozdílné světy.

Říká se, že je škola hra,
je však velmi složitá.

Andrea Spěšná, 7. A

Lara Croft

Lara Croft, hlavní postava filmu Tomb Rider, je majitelka velkého domu, který zdělila po svém otci. Ten se jednoho dne vydal na dobrodružnou cestu a už se nevrátil. Pátralo se po něm jedenáct let, ale nenašel se, takže byl označen za mrtvého. Lara z toho byla velice smutná, ale vypořádala se s tím a jde po stopách svého otce.

Má dlouhé hnědé vlasy až po konec zad, většinou zapletené do dlouhého copu. Již na první pohled je vidět, že má celkem vypracovanou postavu. Většinu času nosí sportovní termotílko černé barvy a černé termokrat'asy stažené páskem se zlatou přezkou. Vždy s sebou nosí své dvě pistole v pouzdrech připnutých na pásku. Když se jí podíváte na obličej, hned vaši pozornost upoutají její rty. Má je jako dva nadýchané polštářky matně růžovo-červené barvy. Nevypadá to, že by nosila make-up a už vůbec ne rtěnku. Její rty jsou zcela přírodní a vypadají nádherně a oči má kaštanově hnědé, které občas vypovídají za její názor, když se přimhouří a probodnou někoho pohledem. Nos má jako bambulku, který dokonale doplňuje její obličej.

Její povaha vyplývá z jejího chování. Jen tak něčeho se nelekne, má ráda dobrodružství a rébusy, které vždy cestou za cílem musí řešit. Chová se statečně a sebejistě, vždy najde řešení, jak se dostat z problémů. Jejím koníčkem, který také aplikuje při cestě za artefakty, je střelení. Doma cvičí své střilecí schopnosti na robotovi, kterého ji sestavil její kamarád. Jako druhá možnost, kde pilovat své schopnosti, je venku, při střelení na pohyblivé terče v korunách stromů. Je obratná a dokáže šplhat, skákat z budovy na budovu a tak podobně. V panství žije sama, pouze se svým sluhou a občas i s kamarádem. Nemá žádného přítele, jen staré známosti a spoustu dobrých přátel.

Já osobně mám Laru ráda. Celkem mě mrzí, že v posledním vydaném filmu už ji nehraje Angelina Julie, ale jiná mladší herečka. Ne, že by nebyla dobrá, ale daleko víc mně tam sedí Angelina. Tento film je podle hry, nebo spíše her. Je jich opravdu hodně a pár jsem jich už hrála. Opravdu se jim povedlo do filmu dosadit Angelinu, protože

vypadá hodně podobně jako ve hrách. Na Laře se mi líbí jak je odvážná, statečná a jak si jde za svým cílem. Vždy dokáže vymyslet, jak uniknout nepříteli, např. když bez váhání a s odvahou skočila do vody z vodopádu. Já bych to v životě nedokázala. Nebo možná ano, ale potřebovala bych na to přípravu, kterou ale ona neměla možnost získat. Chtěla bych převážně ocenit její neuvěřitelnou sílu a obratnost v rukou. V každém z filmů někde skáče po budovách, nebo spíše kamenných stavbách a vždy se udrží, i když skáče z jednoho kamene na druhý a vše následovně přeručkovává. Laru obdivuji, i když vím, že to je jen hrané, ale zkrátka, je to prostě Lara Croft.

Darina Penzešová, 8. D

LARA CROFT

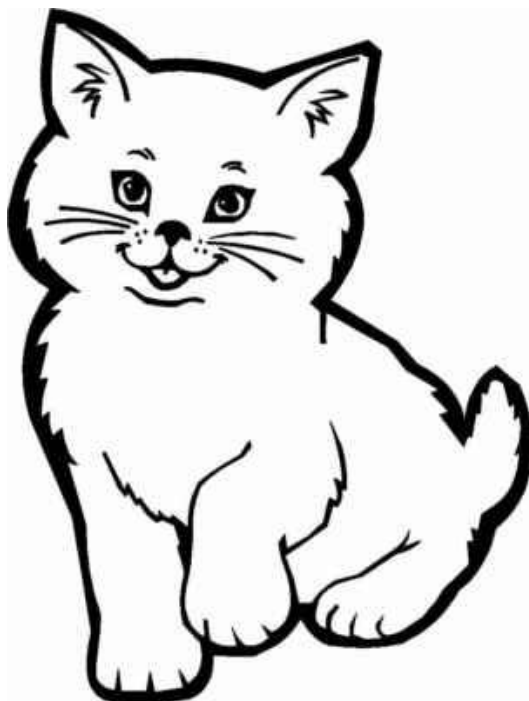
Kočka a myš

Jednou si kočka usmyslila, že má hlad a že by si dala něco dobrého. Seskočila z větve stromu a šla se podívat po nějaké myšce. Bloudila po louce, dokonce zaběhla i na kraj lesa a stále nic. Když v tom o kousek dál něco zašustilo v trávě, kočka zpozorněla, přikrčila se a pomaličku se k tomu začala přibližovat. Byla to myš. Malá, skoro bezbranná myška.

Kočka se k ní přiblížila ještě více a pak promluvila: „Ale, ale, koho tu nevidím.” Myš se lekla, ale neutekla, jen zpozorněla. „Mě se bát nemusíš,” slibovala kočka líbezným hlasem. Myška si s kočkou začala povídat a úplně přestala dávat pozor. To se jí bohužel nevyplatilo. Kočka najednou skočila, chytila myšku a přidržela si ji svou packou. Myška byla ztracená.

Vždycky platilo, platí a bude platit, když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají.

Valerie Böhmová, 7. C

Velikonoční Alpy

S letošním zimou jsem se hezky rozloučila. Zatímco doma mě z postele budí hlasy ptáků a ovocné stromy jsou už obalené květy, v Rakousku na ledovci ještě vládne paní zima.

Teplota ráno ukazuje mínus tři stupně. V noci napadlo dvacet centimetrů prašanu, nohy se mi boří do čerstvého sněhu a při každém kroku se pod nohama ozývá lupnutí. Omrzlou lanovkou stoupáme do třítisícové výšky. Z výhledu na vrcholky se tají dech. Pusté strmé hory, jejichž vrcholky jsou zasněžené, se tyčí všude kolem nás. V údolí dohlédnu na malé chaloupky, kterým se kouří z komína. Široké upravené sjezdovky, po kterých večer jezdily rolby a které svítily jako světlušky, lákají k rychlé jízdě. Vítr se mi prohání okolo uší, od lyží mi odletuje sníh. Když prudce zabrzdím, sníh mi zkropí obličej.

Po několika hodinách jízdy moji pozornost přitáhne krásná dřevěná restaurace. Vevnitř hoří krb, praská oheň. Radost završí horká čokoláda, která zahřeje tělo.

Viktorie Ryšánková, 7. B

Penny

Girl online je přezdívka pro anonymní blogerku Penny ze stejnojmenné knihy Girl online. Psaná je v trilogii, kde píše o svých problémech, myšlenkách a každodenních situacích, se kterými se setkává

Penny vypadá na první pohled jako obyčejná dívka, které si při zrychleném životu v New Yorku jen tak nevšimnete. Když ji budete chvíli pozorovat, všimnete si její lehké nervozity a mírného přešlapování ze strany na stranu. Má štíhlou, oproti ostatním nadprůměrně vysokou postavu. Její styl je oblékání je moderní a orientální z každého kontinentu něco, to odráží Penniinu vášeň pro cestování. Dále ji můžete vidět jako dívku s dlouhými hnědými vlasy, které nosí po většinu čas svázané do drdolu. Její oči jsou hlavně na podzim zbarvené lísko-oříškovým odstínem. Jde jí hlavně o to, aby se cítila dobře a pohodlně, což na ní můžete docela bez problému poznat.

Dětství měla sice Penny díky svým rodičům a bratrovi opravdu pěkné, al těžké. Když jí bylo kolem pěti let, jako celá rodina se rozhodli, že pojedou na výlet autem, avšak z ničeho nic se objevila plně rozjetá dodávka a narazila z boku do nich. Jejich auto udělalo pár otoček a zůstalo ležet na střeše. Penny tam uvízla a až do příjezdu hasičů se nemohla dostat ven. Od té doby trpí návaly paniky a pocity úzkosti. Díky tomu ji bylo doporučeno začít i psát deník, a tak se zrodil nápad na to, že začne psát blog. Tak focení ji uklidňuje a v jejích fotkách můžete vidět rozhodnou i sebevědomou Penny, kterou zná jen pár lidí. Jedním z nich je její nejlepší kamarád Viki. Mají opravdu jedinečný vztah, kde se mohou bavit o všem a o všech. Jednoho dne se však objeví v jejím životě nový kluk, který ji začne dodávat odvalu a dávat ji pocit bezpečí. Chvíli trvalo, než mu začala plně důvěřovat, ale od té doby, co ho zná, se už nebojí vystoupit z davu. Ona je silná a nevzdá to.

K Penny jsem měla blízko, v něčem jsem možná dokonce jako ona. Byly samozřejmě i situace, které bych řešila jinak, ale

většinou jsem s ní souhlasila. Líbí se mi na ní, jak stojí za svojí rodinou a přáteli. Jakmile o nich někdo řekl něco špatného, ona byla první, kdo se ozval a ujasnil jim, že nemají pokračovat v tom, co dělají. Jediná věc, která mi na ni vadila o trochu více, byla ta, jak si dostatečně nerozmýšlela, co dělá, když měla svoji náladu riskovat. Občas něco řekla a až po tom zjistila, že to je špatně. Také toho potom litovala, ale už bylo pozdě. Vybrala jsem si ji proto, že jsem chtěla napsat o tom, jak to vše zvládla, čím vším si musela projít a změnit se, při čemž musela vystoupit ze své komfortní zóny. Byla mi také hodně sympatická a bavily mě číst její příběhy. Celou dobu, co jsem knihu četla, jsem chtěla, aby to pro ni dopadlo co nejlíp a byla šťastná. A dopadlo.

Sofie Radoňová, 8. D

O namočeném kopýtku

Jednoho dne, kdy peklo nebylo ještě plné zlých lidí, žil jeden chlapec jménem Honza. Honza byl, dá se říct, normální chlapec, který ale velmi zlobil.

Jednou, když pásł svého poníka, se rozhodl vyvést nějakou další lumpárnu. Domů však přišel s roztrhaným oblečením, protože lezl po stromech, jeho maminka byla velice naštvaná. Proto nahlas zakřičela: „S těmahle lumpárnama půjdeš brzo do pekla!“ V tu chvíli se u nich v síni objevil Lucifer. Maminka i Honzík se zděsili. „Kdo to tu křičí?“ řekl Lucifer. „Mám si tu snad vzít někoho na výlet do pekla?“ Maminka s tímto návrhem souhlasila. Chtěla, aby Honzík věděl, jak špatné peklo je a že tam skončit určitě nechce. „Tak kdy vyrazíme?“ zeptal se Lucifer. „Co rovnou hned?“ řekla maminka. Ale Honza nechtěl. Bránil se zuby nehty, až nakonec řekl, že bez svého poníka nejde. Lucifer nejdříve nechtěl, ale nakonec povolil. A tak vyrazili. Na procházce peklem si řekli všechny věci o tom, co a jak se v pekle dělá. Honzík se po této zkušenosti ihned začal chovat slušněji. Ale při procházce se ovšem něco stalo.

Tehdy čerti ještě museli pít záhadný lektvar, aby vůbec měli rohy. Lucifer s Honzou i poníkem šli kolem něj. Když byli u velkého kotle s lektvarem, poníkovi sklouzlo kopýtko, které se namočilo v lektvaru. Nikdo si toho ovšem nevšiml.

Další den Lucifer pasoval mladé čerty, proto nařídil, aby jeho služebníci nalili dostatek sklenic lektvaru pro všechny mladé čerty. Po dlouhém ceremoniálu se mladí čerti mohli konečně napít lektvaru. To, co se však stalo poté, nikdo nečekal. Čertům se objevili nejen rohy, ale i kopýtko na jedné noze, všichni se zděsili. Nastala panika, ale Lucifer zůstal v klidu. Den předtím si všiml, že měl poník na noze kapky lektvaru, ale doufal, že se nic nestane. Hned poté začal uklidňovat všechny, že to není zas tak špatné mít místo jedné nohy kopýtko a že to tak osud asi chtěl. Všichni čerti v tu chvíli souhlasili.

A od té doby mají všichni čerti místo jedné nohy kopyto.

Tereza Navrátilová, 7. A

Vodní království

Narodila jsem se v továrně, kde mi dali jméno kapesní svítilna. Potom mě zabalili do krabice a odvezli do obrovského domu, kterému se říká obchod. Zanedlouho si mě koupil jeden kluk. Běžel se mnou domů a dal mě do sklenice a tu zašrouboval víčkem. Co se to jenom děje? Najednou jsem se ocitla v autě, protože kluk jel s rodiči k moři.

A je to tu! Kolem mě jen samá voda. Co to dělá? Kluk se mnou skočil do vody a začal se potápět. Neuvěřitelné, co jsem uviděla. Jéééé! Vyklouzla jsem mu z ruky. Padala jsem pořád hloub a hloub. Byla tam čím dál větší tma. Kolem mě proplouvaly obrovské strašidelné ryby. Bála jsem se. Uf! Jsem na dně. Chvíli se nic nedělo, rozhlížela jsem se kolem. Najednou mě někdo vzal do ruky. Kdo to je? Už vím, je to královna podvodního světa. Donesla mě do svého vodního paláce, tam mě postavila na stůl a už si mě nevšímala. Stála jsem tam ještě dva dny a najednou jsem začala cítit, že se vypínám. Co se děje? Vybíjejí se mi baterky.

Když jsem se probudila, ležela jsem na skříni a byla napojená do nabíječky. Sláva! Asi mě našel kluk, ale ne. Přišla nějaká paní, odpojila mě a postavila na stůl. Jak to dopadlo? Té paní svítím dodnes.

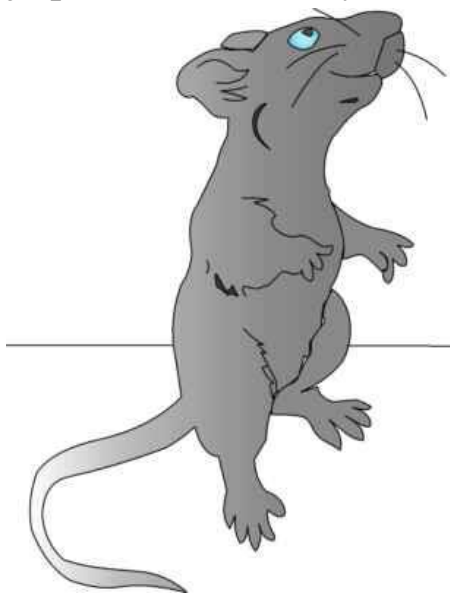
Anežka Jaklová, 6. B

Prázdniny

O podzimních prázdninách jsme jeli do Broumovských skal, kde jsme přespali čtyři noci. Chodili jsme různě na výlety v přírodě. Byli jsme ubytovaní v jednom pensionu.

Každou noc jsme se potýkali s nějakým šramocením. Jednou v noci jsme uslyšeli cupitání a vzápětí uviděli pohyb. Začali jsme mít tušení, že tady máme nemilé návštěvníky. Požádali jsme pana domácího, aby nám dal pastičku.

Nastal večer a my jsme čekali, zda přijde zase návštěva. Dlouho bylo ticho. Za chvíli jsme uslyšeli známé cupitání. „Cvak.“ Myš byla chycena. Byla jsem ráda, měla jsem strach, že mně bude myš běhat po peřině. V klidu jsem pak usnula. Ale ráno jsme zjistili, že pastička je prázdná, takže myš utekla i s nastraženým chlebem.

když jsme mohli konečně vystoupit.

Byl čas odjezdu. Sbalili jsme si věci a šli na autobus. Abych si zkrátila čas jízdy, šla jsem do batonu pro pastelky, že si budu kreslit. Byla tam ale podivná gumička. Otočila jsem pastelky a vyjekla: „Fuj, mrtvá myš!“ Hodila jsem pastelky na mamčin klín, ta úlekem hodila mrtvou myš za sebe pod sedadlo. Celým autobusem se začal šířit zápach. Nejlepší bylo, když autobus zastavil a řidič vypnul motor. To zápach ještě zesílil. Byli jsme opravdu rádi,

když jsme mohli konečně vystoupit. Doma jsme museli všechny věci z batohu umýt, vydesinfikovat a vyprat batoh, protože strašně smrděl. Myši se nebojím, ale doted' si to pamatuji, i když se příhoda stala před dvěma lety.

Adéla Stárková, 6. C

Letní louka

Na chalupě máme jablečný sad, který se prolíná s loukou, která navazuje na les.

Vždy, když otevřu černou velkou bránu ze dvora, cítím se jako v pohádce. V sadu zrají krásná červená jablíčka, která mě nutí je utrhnout a zakousnout se. Doprovází mě můj pes, který běhá sem a tam a skotačí, což mi přivádí úsměv na tvář. Louka je trochu nakloněna jako svah. Dole stojí jeden jediný strom. Občas tam jdu jen proto, že je tam klid a dá se tam zapomenout na realitu. Vždy, když se rozeběhnu, cítím, jak mě jemně řeže tráva do holení. Trochu znavená uléhám do jemně pichlavé trávy. Někdy začnu plést věneček, který pak nechám uschnout, nebo zavěším na strom.

Toto místo je kouzelné a moc nerada bych o něj přišla.

Kristýna Ryšánková, 7. B

Chytrá kočka

Byla jednou jedna toulavá kočka. Kde jí dali najíst, tam to považovala za domov. Jednou se kočka zatoulala k farmě, kde chovali všelijaký dobytek, mezi nimi viděla krávy, které dávaly mléko. Kočka si pomyslela: „Jaké by asi bylo ochutnat to lahodné mléko, které mají v těch plechových nádobách?“ Pár dní pozorovala, jak to na farmě chodí. Najednou ji to napadlo: „Až budou psi přelévát smetanu, pustím jim pod nohy myš.“ A jak řekla, tak udělala.

Když psi přeléváli mléko do větších dřevěných sudů, pustila jim pod nohy myš. Psi vyštěkli: „Pomoc, myš!“ A vzali nohy na ramena. Kočka si konečně pochutnala na sladké smetaně.

A co z toho vyplývá? I malý může zvítězit nad velkým.

Eliška Vacková, 7. C

Víla Amálka

Chtěla bych vám představit vílu Amálku. Vybrala jsem si ji proto, že mi přijde velice zajímavá a krásná.

Amálka žije v lesním království. Má jemňoučké hedvábné bílé šatičky a hlavičku jí zdobí věneček z modrých kvítků. Podél obličeje se jí vlní krásné žluté vlasy, které sahají až na zem. Je štíhlé postavy s malými ručičkami a nožičkami. Na obličeji si jako první všimnete krásně červených tváříček a velkých tmavých očí. Mezi očima se skrývá malý a nevýrazný nosík. Pod nosem se nachází usměvavá krásně červená ústa. Celkový vzhled obličeje působí velice mile.

Amálka se zrodila z mlhy. Je to velmi hodná a milá víla. Je také velmi pilná, pracovitá a šikovná. Její povaha je laskavá. V každé situaci si ví rady. Svým kamarádům se vždy snaží pomoci nebo je alespoň potěšit svým tanečkem.

Laura Chýlková, 6. B

Krteček

K popisu jsem si vybrala Krtečka, protože když jsem byla malá, tak jsem ho měla hodně ráda. Krteček byl moje dětství, koukala jsem se na něj v televizi. Doma mám i plyšáka, který je velký asi jako narozené miminko.

Kdybyste ho potkali v reálném světě, tak by měřil asi 10 cm. Má kulatoučkou postavu s šedým břichem. Jeho obličej se skládá ze dvou velkých očí, dlouhým špičatým nosem zakončeným červenou špičkou a velkou usměvavou pusou. Na hlavě mu trčí tři krátké černé vlasy. Na to, že je tak malý, tak má dost velké dlaně. Jeho jedna dlaň je velká asi jako jeho obličej.

Někdy nosí své světle modré kšandy, kterým říká kalhotky a v těch nosí různé věci, např. lano nebo ozubené kolečko zkrátka nepotřebné věci. Ale většinou na sobě má jen svůj kožíšek.

Krteček je velmi milý a přátelský. Pomáhá různým zvířatům v nouzi. Má rád své kamarády Myšku, Zajíce, Ježka a Žabku. Bydlí ve svém domě v podzemí. Nemá rád nepořádek, proto má svůj domeček velice čistotný. Rád zkoumá nové věci, které ještě nezná. Krteček se vždycky rád podělí se svými kamarády nebo s ostatními zvířátky.

Jakmile vidím tuto postavičku v televizi, vzpomenu si na své dětství. Vždy jsem měla ráda jeho dobrodružství. Nejradši jsem měla díly Krteček a autíčko, Krtek malířem a Krtek chemikem. Je jich určitě ještě víc. Doufám, že ho v televizi budou vysílat ještě hodně dlouho.

Eliška Škrýbová, 6. B

Příběh fenky Ebony

Jeden manželský pár měl hrozně rád pejsky, a tak si jednoho pořídili. Aby mu nebylo samotnému smutno, pořídili mu malou kamarádku Ebony. Pejsci si moc dobře rozuměli. Manželé se jim věnovali, vodili je na procházky, jezdili na výlety. Panička bohužel onemocněla a zemřela. Na pejsky zůstal pán sám. Roky přibývaly a do nebe odešel i pejsek. Pán tak zůstal s fenkou Ebony sám. Začal si uvědomovat, že má občas zdravotní problémy a co by bylo s Ebony, kdyby musel třeba do nemocnice. Dlouho přemýšlel, jak věc vyřešit. Ebony měl moc rád a ona jeho taky. Jenže nechtěl dopustit, aby Eny strádala, a tak se vše rozhodl vyřešit útulkem pro pejsky. Vybral útulek, Ebony přibalil její nejoblíbenější hračku, vodítko a granule. S těžkým srdcem se s ní loučil. Moc si přál, aby se dostala do dobrých rukou a byla po zbytek svého života spokojená.

Nedaleko od útulku bydlela jedna holčička Lucinka. Měla moc ráda pejsky a chtěla mít psího kamaráda i doma. Rodiče ji pejska ale nechtěli dovolit. Stále jí říkali, že je to velká zodpovědnost a není jednoduché vzít si pejska do bytu. A tak Lucinka chodila alespoň do útulku pomáhat venčit pejsky. Jednoho dne zjistila, že je v útulku nová fenka. Měla smutné oči a na fotce vypadala tak zarmouceně. Lucinka zkusila fotku ukázat rodičům, jestli by přece jen pejska nemohli mít. Rodiče řekli, že se do útulku pojedou podívat.

V útulku se dozvěděli příběh fenky Ebony. Zjistili, že je moc hodná, kamarádká, čistotná a že si nezaslouží zůstat v útulku. Půjčili si Ebony a vzali ji na procházku. Nejdříve byla taková bojácná. Nové lidi neznala, ale Lucinka se jí nejspíš líbila. Když se vraceli z procházky zpátky, už se od ní nehnula, skákala na ni, a když si ji Lucinka vzala do náruče, výraz v očích se nedal ani popsat. Nemohlo to dopadnout jinak, než že si ten den rodiče s Lucinkou odvezli Eny domů.

Ebony dostala nový pelíšek, misky, oblíbenou hračku z původního domova, ale i novou hračku v novém prostředí. Nejdříve si doma vše očichala a vypadalo to, že je trochu zmatená, kde vlastně je. Od jejího paníčka a domova se dostala do cizího prostředí, kde bylo

více pejsků a najednou je v domácnosti, kterou nezná, ale je tu s holčičkou, která si s ní hraje, hladí ji, chodí s ní ven. Vypadá to, že ji tady nebude špatně. Ráno všichni někam odešli, ale odpoledne už bylo v novém domově zase rušno a veselo. Ebony se pomalu rozkoukala a vypadalo to, že si celkem rychle zvykla.

Jak šel čas, zvykala si víc a víc Lucinka na Ebony a Ebony na Lucinku a všude chodily společně. Eny si vybrala i místo pro svůj odpočinek. Nebyl to ale nový pelíšek, který dostala. Přeci jen se jí nejlépe spinkalo a odpočívalo na krásné velké posteli, která ale patřila Lucince. Té to nevadilo. Byla ráda, že jí rodiče dovolili vzít si Ebony domů a získala tak nejlepší kamarádku a partačku. Ráda se o ni starala a stará. Chodí s ní na procházky a společně dovádějí. Eny zbožňuje běhání za tenisovým míčkem a hrozně se jí líbí, když ji někdo drbe v kožíšku. Večery tráví většinou na klíně nebo vedle některého člena rodiny, kterého má moc ráda.

Nejdříve to vypadalo, že Ebony bude svůj čas trávit v útulku a Lucinka bude i nadále bez psího kamaráda. A nakonec se obě potkaly, padly si do oka a staly se z nich ty nejlepší partačky a kamarádky na světě.

Alena Veverková, 9. B

STOPEM

„Na tenhle den jsem se tak moc těšila,“ nadšeně povídám své kamarádce Sofii, se kterou jsme se vydaly stopem k moři, a přitom mi letní vánek čechrá vlasy. Stojíme v Praze u silnice s kartonem v rukou, na kterém stojí nápis Slovinsko. Zanedlouho u nás zastaví červené auto a z okénka se ozve muž, jež je ochotný dovést nás přímo do Slovinska. Obě souhlasíme, vypadá mile.

Vše šlo podle plánu. Cesta ubíhala příjemně rychle, a než jsme se stačily rozkoukat, byly jsme na požadovaném místě. Pozoruji, jak světla velkoměsta rozzařují noční oblohu. V centru města se s pánem loučíme a se Sofií pokračujeme do našeho hotelu na přespání. Další den se opět vydáváme na cestu, abychom poznaly co nejvíce slovinských měst.

Opět si stoupneme k silnici a zvedáme naše namalované palečky. Z dálky se k nám řítí stříbrné auto s českou SPZ. Nakonec zastaví. Zblízka vypadá poněkud rezatě a neudržovaně. „Majitel mu zrovna dvakrát dobrou péči nedává,“ pomyslíme si. Muž v autě nám nabízí odvoz, ale my si nejsme jisté. Muž nevypadá zrovna přívětivě.

Kamarádka mě nakonec přemluví a už nastupujeme. Řidiče se snažím co nejlépe prohlédnout. Sleduji ho zezadu přes zpětné zrcátko. Něco mi tu neseďí. Já ho přeci odněkud znám! Ale odkud?

Po dlouhém zamyšlení Sofie namítne, že se mi to třeba jenom zdá, i když podle jejího pohledu tomu nevěří ani ona sama. Za celou dobu na nás nepromluvil. V autě vládne naprosté ticho. Začínáme mít pochyby. „Třeba se nám to opravdu jen zdá,“ pošeptám kamarádce. Muž zničehonic trhne volantem a sjíždí ze silnice do lesa na prašnou cestu.

Co má tohle znamenat? Možná zkratka? Se Sofií se na sebe vzájemně díváme a já jí vidím strach v očích. Poté opatrně nahlédnu do zpětného zrcátka. Nic. Následující náhlý oční kontakt s jeho temně hnědýma očima mě vyleká skoro až na smrt. Srdce mi buší jako o život. Sofie zoufale potřese hlavou a ptá se řidiče, kam nás tudy chce sakra dovést. Žádná odezva. Proč? Musí být z Česka a rozumět nám. Hned z několika důvodů! Vytáhneme své mobily, ale žádný signál. Opřu si hlavu o opěrátko sedačky a přes koruny stromů bezradně pozoruji míhající se oranžové paprsky pozdního slunce. „Myslíš, že se s námi něco stane?“ tázavě nadhodím.

Auto zastaví a já se cuknutím probudím. „Ale ne... my jsme usnuly!“ pronesu silným hlasem. Zběsile třesu se Sofií, aby se probudila. Vzápětí vyděšeně pozorujeme tmavá místa lesa osvětlená reflektory z auta. „Proboha, kde to jsme a kolik je hodin?“ zoufale pronesu kamarádka. „A kde je on?“ doplním tichým a bezmocným hlasem. Vzápětí před reflektory předstoupí tmavá postava řidiče. Ticho. Pouze hlasitý tlukot našich srdcí. Muž přistupuje stále blíž a blíž. Così vytahuje z kapsy. Co je to? „Ne, ne, ne to je pistole, Sofie, to je pistole!“ vyjeknu vystrašeným hlasem. Společně začneme lomcovat dveřmi, ale marně. Jsme zamčené. Bezmoc. Je příliš blízko. Ne. Takhle to skončit nesmí!

Muž otevře dveře z mé strany a já ho vší silou kopnu do břicha. Nečekal to a spadl na zem. Vyběhneme z auta, jak nejrychleji to jde. Nohy nás vedou, ani nevíme kam. Utíkáme hustým lesem. Z dálky slyšíme výstřel, vyděsí nás to ještě více. Sofie se zastaví a ukáže prstem směrem ke zvuku připomínajícímu projíždějící auta a kamiony. Oddychneme si. Doufáme, že jsme utekli a je po všem.

Začíná svítat. Přejdeme na místo u rušné silnice a z posledních sil máváme a snažíme se stopnout nějaké auto s nadějí na záchranu. Zastaví u nás milá starší paní ze Slovinska. Roztřeseným hlasem jí požádám o pomoc. Chvilí se na nás tázavě dívá. Poté upře pohled na Sofii. Všimnu si, že stojí příliš v silnici. Také si rozmazaným pohledem všimnu přijíždějícího kamionu. „Sofie!“ zařvu pronikavým křikem. Pozdě. Moc pozdě. S bolestí a slzami v očích padám na kolena.

Příliš nevnímám svět. Okolo blikají červená a modrá světla. Co se to právě stalo? „To není realita!“ stále si opakuji. Proč to nepřežila? Jak jsme jen mohly nasednout do auta k mezinárodně hledanému vrahovi? Vždyť byl i ve zprávách! Jemu jsme utekly, ale Sofie stejně našla smrt na silnici. Už nikdy, ale opravdu NIKDY nebudu stopovat.

Nell Nosková, 7. A

Rozmazlený pes

Byl jednou jeden krásný, čistotný pes. Jmenoval se Bond. Žil v rodině všemi milován a rozmazlován.

I když to byl hlídací pes, nedělal vůbec nic. Celá rodina se s ním jen mazlila a krmila ho dobrotami. To se milému Bondovi velice líbilo. Jednoho dne byli rodiče v práci, děti ve škole a Bond zůstal doma sám. Do bytu se vloupal zloděj. Bond se roztrásl strachy a rychle zalezl pod postel. Tam zůstal, dokud se rodina nevrátila domů. Nikomu se nelíbilo, jak se Bond zachoval, už nebyly žádné pamlsky, mazlení. Rodina se domluvila a přihlásila Bonda na výcvik. Bondovi se to ze začátku vůbec nelíbilo, ale nedalo se nic dělat.

A jak to dopadlo? Z Bonda se stal pes hlídací a byl na sebe náležitě pyšný. Zjistil, že bez práce nejsou koláče.

Adam Větríček, 7. C

Hloupý zajíc

Žil jeden malý červený mravenec. Běhal si po lese a sbíral vše, co bylo potřeba na stavbu a budování mraveniště, které se den ode dne rozšiřovalo.

Jednoho hezkého slunečného dne na lesní mýtině potkal zajíce. Zajíc se mravencovi začal vysmívat: „Jééé, ty jsi mrňavý a slabý!“ Mravenčkoví to bylo moc líto, ale zajíce si nevšímal, sbíral dál vše potřebné a nosil to do mraveniště. Druhý den potkal zajíce znovu, zajíc se mu opět vysmíval a naschvál mu bral věci, které chtěl odnést. Do mraveniště se vrátil velmi smutný a nešťastný. Jeho kamarádi na něm hned poznali, že se s ním něco děje. Mravenec jim tedy řekl o ošklivých činech a slovech zajíce. Mravenci chvíli přemýšleli a další den vymysleli plán.

Nenápadně se ráno vydali za mravenčkem. Když se objevil zajíc a začal mu opět škodit, všichni vylezli a protože to byli mravenci červení, začali zajíce kousat a štípat. Bylo jich opravdu hodně, tak dali zajíci, co proto. Od toho dne se zajíc k mraveništi ani nepřiblížil.

V jednotě je totiž síla.

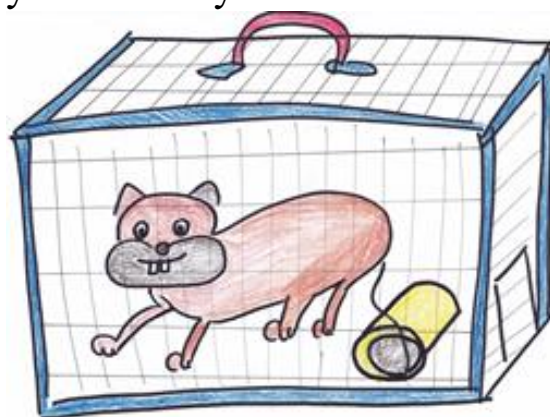
Nikolas Andrýs, 7. C

Jak jsme ztratili Ríšu

Budu vyprávět o příhodě, která je spojena s mým křečkem Ríšou. Bylo mi asi devět let a pořídili jsme si křečka. Jednoho dne jsme si přivezli prostornější klec od babičky, aby se měl Ríša lépe a měl více místa.

Přišla jsem ze školy a šla jsem jako vždy přivítat Ríšu. Nikde jsem ho neviděla, tak jsem nadzvedla domeček. Ihned jsem s křikem a brekem přiběhla k mamce, protože byl Ríša mrtvý. Ležel v kleci mezi pilinami jako šedý chomáček. Mamka se vždy bála hlodavců, tak mi s ním nedokázala pomoci. Čekali jsme na tátu, až přijde z práce.

Když už konečně přišel, vzal si lopatku a pomalu ho začal nabírat. Zjistili jsme, že to je chomáč chlupů. Mamka začala hystericky panikařit, že po bytě někde běhá lysý křeček. A já zase, že je na živu. Ten malý prevít prolezl mřížkami od klece. Nemohli jsme ho najít, tak jsme po místnostech udělali hromádky pamlsků. Pamlsky začaly ubývat, proto jsme se rozhodli, že odsuneme gauč. Vyplašený křeček vyběhl z gauče. Rychle jsem ho chytila a všichni jsme si všimli, že není lysý. Nastrkal si totiž do domečku chomáče prachu zpod sedačky, aby mu nebyla zima.

Já byla ráda, že už jsme zase spolu, ale příhoda je to opravdu nezapomenutelná.

Markéta Pospíšilová, 7. D

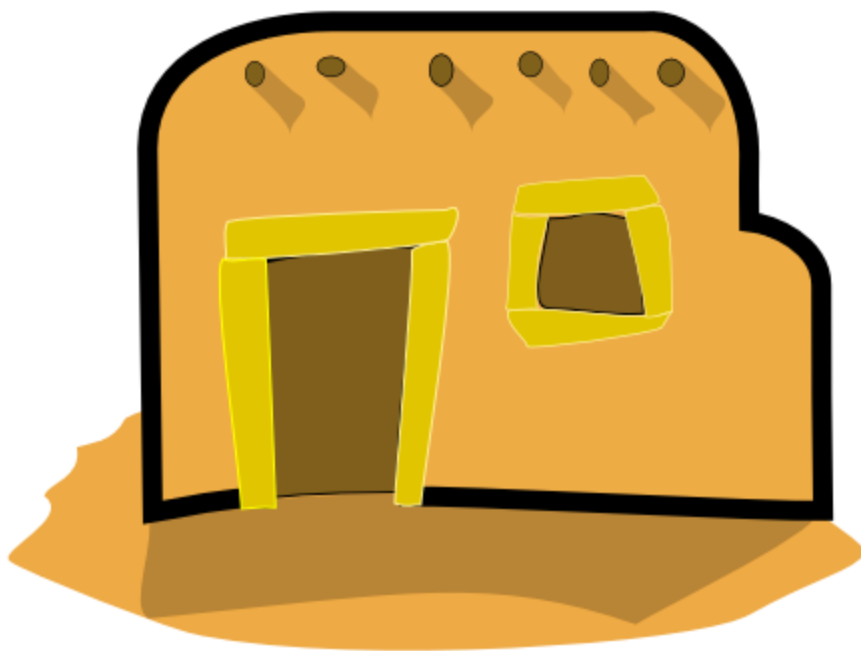
Výprava za dobrodružstvím

V létě jsem byla s rodinou u dědy na chalupě na Šumavě. Mám to tam moc ráda. Jednoho dne jsme se rozhodli, že pojedeme na výlet do šumavských lesů.

Nechali jsme se vyvést jednosedačkovou lanovkou. Vítr foukal jako o závod. Sedačka se se mnou houpala. Byla to výška. Pak jsme pokračovali pěšky do prudkého kopce. Slunce nám svítilo na cestu. Na vrcholu jsme se kochali hezkou přírodou a vyfotili jsme se na památku. Cestou zpět jsme prozkoumávali spoustu bunkrů. Vevnitř byla tma, chlad a hodně pavučin. Okna byla malinkatá s mříží. V posledním bunkru se nám najednou zabouchly dveře. Všichni jsme se hrozně lekli a já zakřičela: „Co budeme dělat?“ Jediný děda zachoval chladnou hlavu a zkusil dveře otevřít. Všichni jsme si oddychli, že jsme na čerstvém vzduchu.

Výlet jsme zakončili pořádným obědem. Jezdím sem za dědou každý rok a zažívám zde různá dobrodružství. Mám to tam moc ráda! Toto bylo moje nejlepší dobrodružství na Šumavě s dědou.

Isabela Coufalová, 6. C

Nezapomenutelný výlet s Luckou

Prázdniny, moje nejoblíbenější část roku. Tou dobou vždy vyrazíme s táborem na týdenní výlet. Pokaždé jedeme jinam. Letos to bude do našich krkonošských lesů.

Většinou jedeme vlakem a pak už jdeme pěšky. Jako obvykle to všem leze na nervy, protože túru vede naše vedoucí, která je stará asi jako mumie v Egyptě a taky tak zábavná. Nejvíce ji nesnáší tlustý Tonda, protože ona jede na kole a on ji prostě nestíhá. To už jsme se blížili k odpočívadlu, a když jsme tam došli, tak se Tonda začal cpát svítivě oranžovými křupkami, které vypadaly, jako by dosahovaly vysokého stupně radioaktivity. Mně a mé nejlepší kamarádce Lucce se udělalo špatně, tak jsme naši skupinku nechaly u odpočívadla a šly se projít. V lese byla krásná atmosféra, ale když jsme se vrátily, byla skupinka pryč.

Řekla jsem si, jak na nás mohli zapomenout, ale v tu ránu začala moje kamarádka Lucka zběsile panikařit a v tu chvíli jsem začala též. No, kdybychom se alespoň chovaly jako normální lidé, že bychom chvíli počkaly, jestli se nevrátí, ale místo toho jsme vzaly batohy a utíkaly jedinou možnou cestou od odpočívadla pryč. Hledaly jsme je asi dvacet minut, ale po skupince ani památky. Otočily jsme se a šly cestou, kterou jsme přišly. Nějakou dobu jsme šly, ale odpočívadlo nikde. Došlo mi, že jsme zabloudily, protože místo pěkného altánku, kde jsme asi před půl hodinou svačili, teď byl hustý, temný les bez známky existence živočichů. Lucka řekla, že les nemůže být nekonečný a že bychom se měly pokusit jít dál. Tento nápad se mi zdál velmi špatný, protože nevíte, jaká nebezpečí se v tom děsivém lese nacházejí, ale Lucka se nenechala přemluvit, a tak jsme musely vyrazit. Po pár metrech jsem měla ruce a čelo rozškrábané od suchých větví a obě jsme měly nohy popálené od kopřiv. A navíc si Lucka nevšimla ostré větve, která se jí vryla do podrážky u boty, ale naštěstí se jí nic nestalo. Další kus cesty jsem celou dobu koukala pod nohy Lucce, aby zase na něco nešlápla, ale to byla chyba, protože se pod mojí nohou objevil kořen, o který jsem zakopla a spadla do vosího hnízda, umístěného v pařezu.

Byla jsem z cesty tak unavená, že mi ani nevadilo, že se na mě vrhá roj vos. Lucka mi podala ruku, aby mě mohla zachránit, ale já ji omylem strhla sebou. Tak jsme tam tak znaveně ležely, celé poštipané od vos a s nechutí jít dál. Lucka byla starší a měla víc síly než já, a tak vstala a postavila přístřešek, což byl zázrak, že ho tam vecpala, protože to byl opravdu hustý les, a také uvařila na ohni čaj. Když mě pak odtáhla od toho pařezu, tak mě tělo už tolik nebolelo a pomohla jsem jí s rozbalováním spacáků, protože se už začalo stmívat. Pak už jsem si lehla a byla jsem ráda, že mám takovou kamarádku, jako je Lucka, která se o vás vždy v nejhroznější situaci postará.

Ráno jsem se probudila zimou a viděla jsem, že Lucka už pakuje naše věci a přidala jsem se k ní. Jen co jsme dobalily, tak jsme se vydaly houštím dál. Cestou jsme přikusovaly svačinu z předešlého dne. Šly jsme pár minut a objevila se cesta a na ní byly vidět takové malé oranžové drobký něčeho, co jsem už někde viděla. No jistě, byly to ty Tondovy křupky. Obě jsme se vydaly po drobečkové cestě dál a hle, v dálce vidím malou skupinku známých tvář, jak si balí věci na spaní. Rozběhly jsme se k nim. Všichni byli nadšení, že nás zase vidí. Se všemi jsem se objala.

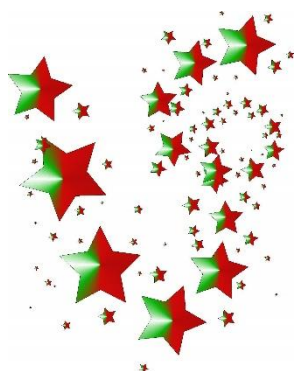

A ponaučení pro nás dvě je, že radši se nebudeme nikam vzdalovat, ale když už se vzdálíme, tak víme, že naše přátelství nerozdělí ani hluboký les, ani roj vos.

Jana Šafářová, 9. B

Ilustrace: Lana Tohmé, 6. B

Cena přátelství

„Šárko, vstávej, zase přijdeš pozdě,“ volá na Šárku její mamka.

Šárka rychle vyskočí z postele a podívá se na hodiny.

„Pane Bože, vždyť je skoro půl osmé!“ vyjekla vystrašeně, běžela se do koupelny upravit a pak rychle obléknout a uháněla do školy.

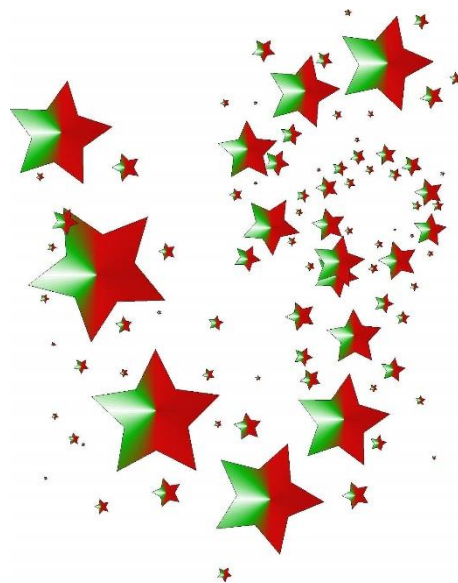
Bylo jasné, že rozvázané tkaničky jí přinesou smůlu, ale než si to uvědomila, letěla k zemi. „Tak co, chytilas ho?“ zeptala se s úsměvem na tváři Šárčina nejlepší kamarádka Katka. Šárka se na ni jen zamračeně podívala, Katka radši mlčela, podala Šárce ruku a pomohla jí se zvednout. Šárčiny kalhoty vypadaly, jako kdyby právě byla na návštěvě u prasátek a dávala si s nimi bahenní koupel. Ale Katka, která si vždycky věděla rady, jí nabídla, že jí půjčí kalhoty z tělocviků, a bylo vyřešeno. Naštěstí přišly včas, rychle usedly do svých lavic a připravily si věci na hodinu.

Učitelka po chvíli přišla do třídy, takže si holky oddechly, že to stihly. „Dobrý den, mé milé děti, tak mi ukažte, jak jste vypracovaly své domácí úkoly.“ „Domácí úkol?“ vyhrkla na Katku Šárka, jenže Katka na ni koukala stejně vykuleně. Ani jedna z nich nevěděla, že byl na dnešní den úkol. To dostanou zase vynadáno. S poznámkou odcházejí od učitelky zpět do lavice a našťavaně se usadí. Školní den je za nimi a holky kráčí zpět domů. Katka se sklopenou hlavou skrývá svoje uplakané oči pod kapucí. Šárka se na ni podívá a zastaví se, tím pádem se Katka také zastaví a podívá se na Šárku skleslým pohledem. Šárka k ní přijde a obejmě ji. „Neplač, ta učitelka je na nás zasedlá, proto nám hned dává poznámky, takže to není naše chyba,“ řekne Šárka. „Ale je to naše chyba, měly jsme si ho zapsat, pak bychom na to nezapomněly,“ odpoví Katka. Šárka věděla, že to je pravda, ale i trochu měla pravdu v tom, že učitelka na ně byla zasedlá. Pokaždé, když něco zapomněly, tak jim místo napomenutí dala rovnou poznámku, ale což, pravda byla na obou stranách, to se musí uznat.

Katka dostala zákaz chodit ven a musela se dokola učit. Šárka, ta si to odpyká domácími pracemi. Katka se čím dál méně setkávala se Šárkou, musela chodit brzo do školy a po škole hned domů. Šárka z toho byla nešťastná, z nejlepších kamarádek se stávali lidé, kteří se pomalu ani neznají. Katka už Šárku úplně ignorovala a Šárka si jí už také nevšímala. Je to úplně neuvěřitelné, jak rychle se může zhroutit tak veliké přátelství.

Ani jedna z nich ale nevěděla, že jak Šárka, tak i Katka velice strádají. Chybělo jim jejich společné blbnutí a užívání si volného času. Obě byly velmi smutné, jejich život najednou pohltila temnota plná nudy, smutku a strádání. Spolu jsou jako oheň a pochodň, musí porazit tu hradbu, která se mezi ně postavila, a zahnat temnotu zpět do kouta. Katka začala konat, rozhodla se, že se potichu vyplíží z domu a půjde za Šárkou. Než ale stihla zavřít dveře, táta na ni začal volat, Katka neotálela a rozběhla se směrem k domu Šárky. Jakmile se ale ohlédla, jestli za ní rodiče neběží, zamotaly se jí nohy a v okamžiku se válela na zemi. „Tak co, chytila sis ho?“ ptá se známý hlas. Katka zvedla hlavu, uviděla usměvavou Šárku, jak nad ní stojí a podává jí ruku. Katka s nadšením a úsměvem na tváři se chytla Šárčiny ruky a postavila se. „Ty jsi mi tak chyběla, Šáro, bez tebe je všude jen smutek a celou dobu mám pocit, jako kdyby nad mojí hlavou byl zamračený mráček, který svoji negativní energii šíří všude okolo sebe,“ řekla Katka a Šárka jí na to odpověděla: „Ty jsi mi taky strašně chyběla. Měla jsem pocit, že asi umřu smutkem a nudou.“ Po těchto slovech si padly do náruče.

Temnota je náhle pryč, rozehnal ji světlo pochodně, které bylo z pravého přátelství.

Harry Potter

Tuto postavu jsem si vybral, protože mám rád film, který jsem hodně sledoval jako malý.

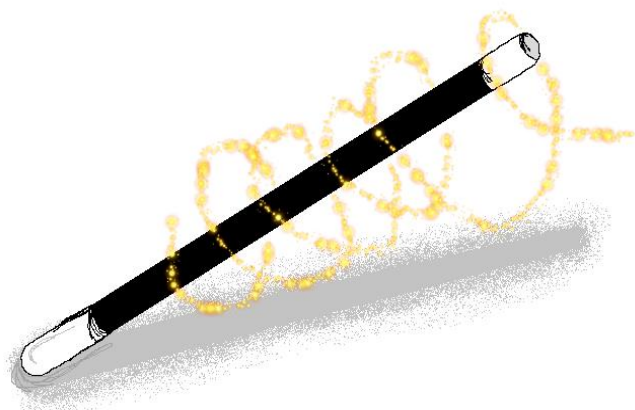
Je velice chytrý, obětavý, milý, přátelský a téměř ke všem se chová pěkně. Je spíše klidné povahy a skoro nikdy se nenaštve.

Není moc vysoký, odhadem měří tak 155 centimetrů. Na hlavě má tmavě hnědé vlasy zastřižené na krátko. Na obličeji najdeme oči modro šedé barvy jako ranní obloha orámované kulatými brýlemi s černými obroučky. Každý ho může poznat podle jeho výrazné jizvy na čele, kterou získal, když na něj v dětství zaútočil lord Voldemort. Jeho matka ho ale zachránila a při tom mu vznikla tato jizva. Jeho výraz vzbuzuje mírný respekt.

Obléká se jako klasický kouzelník, černý plášť a pod ním můžeme vidět bílou košili. Také nosí kravatu v barvách jeho koleje a na plášti se vyjímá znak jeho koleje.

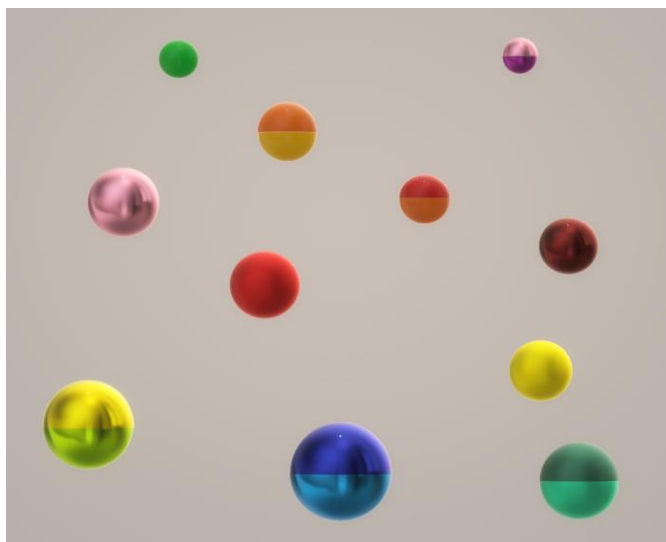
Umí jako jeden z mála mluvit hadí řečí. Také vlastní sovu Hedviku, kterou dostal, když mu bylo 11 let, ve stejný rok také začal chodit do školy pro kouzelníky jménem Bradavice. Zde byl přiřazen do koleje jménem Nebelvír, kde se seznámil se svými kamarády Hermionou a Ronem. S nimi tráví veškerý čas, s Ronem navíc hraje kouzelný sport Fanrpál, ve kterém je mimochodem velmi dobrý. Vždy s sebou nosí kouzelnickou hůlku z velmi vzácného ebenového dřeva.

Daniel Marek, 6. B

Kuličky

Kdo jsem? Jsem skleněná duhová kulička. Byla jsem vyrobena v továrně. Nezacházeli se mnou hezky, některé mé kamarádky dokonce praskly. Poté nás odvezli do obchodu s hračkami. Asi dva měsíce jsme

ležely na polici s ostatními hračkami, nikdo si nás nevšímal.

Konečně nastal den a mě a mé kamarádky si odnesl pán v obleku. Donesl nás do svého domu, zabalil a položil pod nádherně ozdobený stromeček. Čekaly jsme a netušily, co bude následovat. Přišel večer a náš balíček rozbalil takový rozčepýřený kluk. Časem jsme

poznaly, že je zlý, nezacházel s námi hezky. Různě nás ničil, ztrácel, házel s námi o zem. Nedokážu vypovědět, co všechno se dělo. Nakonec nás zbylo jen pět. Dohodly jsme se, že u toho kluka už nezůstaneme ani minutu. Zanedlouho se nám naskytla příležitost a my se odkutálely pryč.

Chtěly jsme žít klidný život u jiného dítěte, a proto jsme se vydaly hledat někoho jiného. Hledaly jsme dlouho, ale podařilo se. Našly jsme kluka, který s námi zacházel opatrně a šetrně. Hrál si s námi každý den, různě do nás cvrnkal, pinkal, ale jen jemně. Jednoho dne kluk slavil své desáté narozeniny a dostal spoustu nových dárků. Mezi nimi byly i další skleněné kuličky. Hurá! Naše sbírka pěti kuliček se rozrostla na krásných padesát sedm. Konečně jsme našly domov.

Jakub Pleskot, 6. B

Má noc

V noci jsem se probudil. Šel jsem se napít, ale pak se mi nedařilo usnout. Zhluboka jsem se nadechl, oblékl jsem se a šel ven na noční procházku.

Temnota jakoby do mě uhodila. Po chvíli jsem se rozkoukal a uviděl to. Z levé strany mě obklíčila temná stěna stromů. Rozhlédl jsem se na jezero, které bylo čisté jako křišťál a nádherně odráželo bílá světla z vesmíru. Někde za chatou zahoukal můj pravidelný noční návštěvník tak, až mi přejel mráz po zádech. Jinak bylo všude ticho jako v hrobě. Na obloze nebyl ani mráček, takže byla vidět všechna souhvězdí, a dokonce i Mléčná dráha. Tráva mi na každém kroku svázala nohy, cítil jsem se jako zajatec. Začalo vycházet slunce a obloha se zaplňovala pomerančovým džusem, hvězdy před světlem utíkaly a mnou začal procházet čerstvý ranní vzduch. Mraky přišly a jako věrní přátelé zakryly hvězdy před mýma očima. Někde začal kokrhát kohout a já věděl, že musím vše opustit. Rozloučil jsem se s tím velkým zrcadlem, lesem, oblohou a i mraky.

Ta noc byla úžasná, byl jsem z toho úplně vedle. Věděl jsem, že se ve mně tu noc něco pohnulo a stal se ze mě lepší člověk. Ještě dlouho jsem vzpomínal na tu krásnou noc, vyprávěl to všem mým přátelům a rodině. Všichni do jednoho byli okouzleni a záviděli mi. Těším se, až tam příští léto pojedu znovu.

Jan Urbánek, 9. A

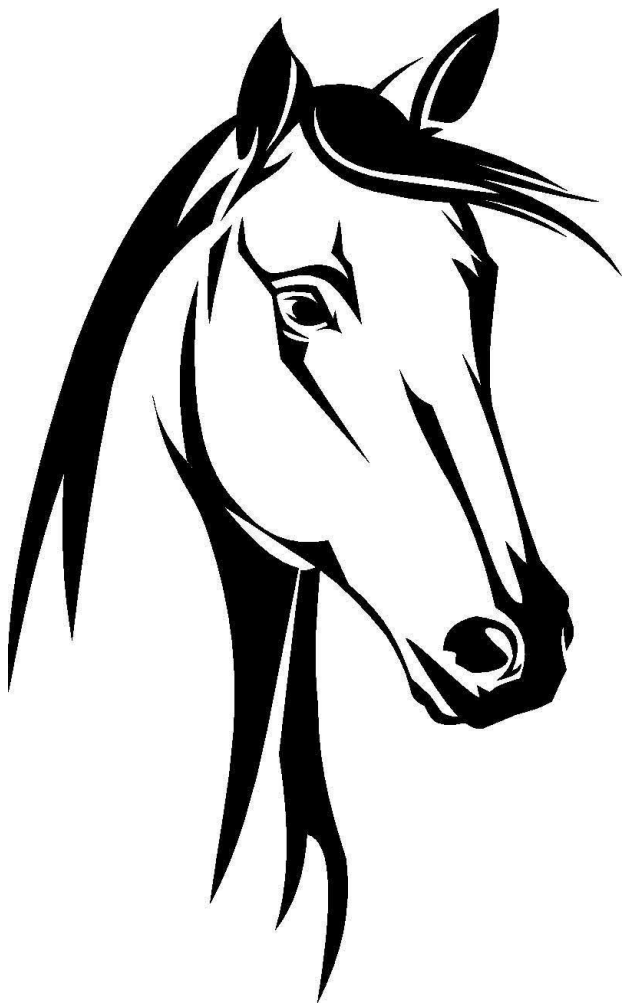
Sedlovna

Mé oblíbené místo se nachází u koní. Je to sedlovna. Pro mě velmi zajímavé místo vybavené mnoha tajemnými koňskými potřebami.

Když tam vejdu, hned se mi rozzáří oči a tají dech. I když ten pohled už moc dobře znám, nikdy neomrzí. Sedlovna je vybavena mnoha věšáčky a držáčky na ohlávky a uzdečky. Pro někoho to jsou změní popruhů, ale pro nás koňáky to je důležitá výbava pro koně. Také v ní jsou dvě tajemné skříně. V jedné skříně jsou boxíky s čištěním pro koně a také různé druhy mazadel na sedla a koňská kopyta. Miluju tu charakteristickou vůni namazaných sedel, zvukného vrzání kůže a cinkání třmenů, když vezmu sedlo do ruky a nesu

na sedláni koně. Je nádhera, jen tak si v sedlovně sednout a užívat si příjemné uklidňující atmosféry po krásné vyjíždce na koni.

Není nic hezčího než pohled na svět z koňského hřbetu.

Tereza Příbylová, 7. B

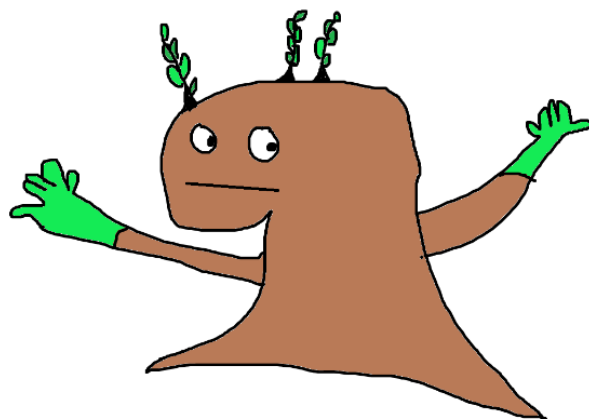
Bludný kořen

Jednou jsem šel lesem a zakopl. Když jsem se podíval pod nohy, co se mi tam připletlo, uviděl jsem, že je to nějaký kořen. Nebyl to obyčejný kořen, ale bludný. V lese jsem začal totiž bloudit a nemohl najít pořádně cestu z lesa.

Jak takový bludný kořen vypadá, hned popíši. Na první pohled vypadal jako ostatní kořeny kolem, ale pak jsem se zadíval a začal poznávat rozdíl. Byl celý hnědý, veliký asi 30 centimetrů na délku a 15 centimetrů na výšku. Na hlavě mu vyrůstalo pár tenkých, zelených větviček, které vypadaly jako vlasy Rákosníčka. Velké a kulaté oči jako míč jen zářily. Ústa měl veliká, protože se rád smál, když o něj někdo zakopl a začal v lese bloudit. Aby lidé lépe zakopli, pomáhal si bludný kořen dlouhýma rukama, kterýma chytal nohy chudáků návštěvníků lesa. Nohy měl malé, ale silné, protože byly vrostlé do země, aby se udržel na místě a nemohl ho někdo lehce vykopnout.

Bludný kořen nemá moc dobré vlastnosti. Je hodně škodolibý. Pokaždé, když o něj někdo zakopl, tak se začal nahlas smát a mnout si ruce. Proto ho moc lesních návštěvníků i skřítků rádo nemá.

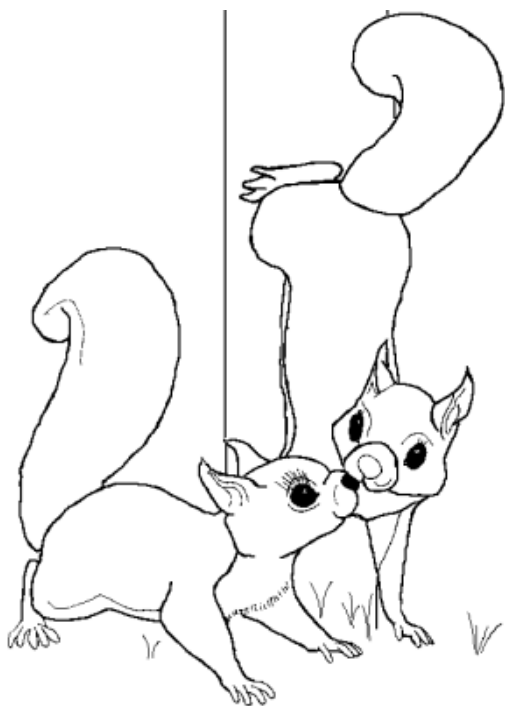
Já jsem měl štěstí, protože jsem potkal hodného lesního skřítku Mecháčka, který mi poradil, jak mám najít správnou cestu. Přiznám se, že jsem se hodně bál. Teď, když jsem v lese, tak se pořádně dívám pod nohy, abych zas nenarazil na nějaký škodolibý bludný kořen.

Antonín Bláha, 7. C

Šťastná veverička

Od malička jezdím na chatu, kterou máme za Hradcem uprostřed lesa, kde trávím skoro celé prázdniny. Společně se mnou tam jezdí nejen moji rodiče, ale i mí kamarádi šnek Perníček, králíci Šmudlina a Evina. Uznáte sami, že doma sami zůstat nemohou.

V lese trávím hodně času a denně potkávám lesní zvířata, tak jsem si přála mít takové kamarády i mezi nimi. Jednoho dne jsem pozorovala veverky, jak skákaly po stromech. Najednou jsem uviděla, jak jedna z nich spadla do mechu. Okamžitě jsem se k ní rozeběhla a zjistila jsem, že je zraněná a nemůže se vrátit k ostatním. Byla to malá, rezavá a vystrašená veverička.

Donesla jsem ji na chatu a začala se o ni starat, ošetřovala jsem ji, dávala jí mlíčko a granule. Byly jsme pořád spolu, postupem času jsem si ji ochočila. Mamka mi jednoho dne řekla: „Je krásné, že se takhle o ni staráš, ale až se uzdraví, tak zřejmě půjde zpátky ke své rodině.“ Mamka má asi pravdu, myslela jsem si a bylo mi smutno. Přibližně po týdnu se veverička začala uzdravovat, běhala nám po zahradě, ale bylo vidět, že by se chtěla vrátit domů.

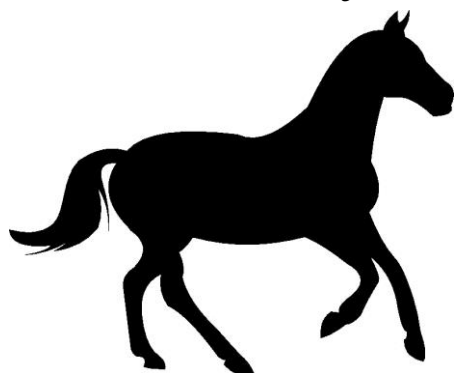
Uplynul měsíc a nastal ten den, veverička se vrátila ke své rodině.

Kateřina Ludwigová, 6. A

Dobrodružství v zoologické zahradě

Jeden prázdninový den jsme se s kamarádkou a rodiči rozhodly jet na výlet do zoologické zahrady v Praze. Cestovali jsme vlakem, který měl k naší smůle velké zpoždění, takže jsme přijeli do Prahy později, než jsme plánovali.

Když jsme konečně dorazili do zoologické zahrady, zjistili jsme, že všude pobíhají ošetřovatelé a někoho hledají. Vzápětí se ozval místní rozhlas, ze kterého jsme se dozvěděli, že z výběhu koně Převalského

uteklo hříbě. Ošetřovatelé měli strach, aby se hříbě někde nezranilo nebo se nedostalo do výběhu k nějakému jinému zvířeti, které by mu ublížilo. Ošetřovatelé prosili všechny návštěvníky, aby jim pomohli hříbě najít.

Bylo velké teplo, a tak jsme si šly koupit s kamarádkou zmrzlinu. Najednou nás nějaká ošetřovatelka zastavila a zeptala se: „Holky, nemohly byste se jít podívat na dětské hřiště, jestli se tam koník někde neskřývá?“ „Určitě se tam půjdeme podívat,“ prohlásily jsme jednohlasně. Běžely jsme za rodiči a společně jsme se vydali k dětskému hřišti. Všude jsme to prohledali, ale hříbě nikde nebylo. Šli jsme to nahlásit do infocentra, kde nám paní poděkovala za snahu. My jsme si potom konečně šli prohlédnout zvířata v zoologické zahradě.

Při odchodu se ozval rozhlas, že se podařilo hříbě najít. Byl ukrytý v hustém křoví u zeber. Cestou domů jsme si ve vlaku prohlíželi fotografie, které jsme nafotili a povídali si, jak se nám v zoo líbilo a jak jsme rádi, že se koníka podařilo najít.

Lucie Chiari, 6. A

Andrýs Nikolas, 7. C
Bláha Antonín, 7. C
Böhmová Valerie, 7. C
Coufalová Isabela, 6. C
Chiari Lucie, 6. A
Chýlková Laura, 6. B
Jaklová Anežka, 6. B
Ludwigová Kateřina, 6. A
Marek Daniel, 6. B
Navrátilová Tereza, 7. A
Nesvadbová Barbora, 9. B
Nosková Nell, 7. A
Penzešová Darina, 8. D
Pleskot Jakub, 6. B
Pospíšilová Markéta, 7. D
Příbylová Tereza, 7. B
Radoňová Sofie, 8. D
Ryšánková Kristýna, 7. B
Ryšánková Viktorie, 7. B
Spěšná Aneta, 7. A
Stárková Adéla, 6. C
Šafářová Jana, 9. B
Škrýbová Eliška, 6. B
Tohmé Lana, 6. B
Urbánek Jan, 9. A
Vacková Eliška, 7. C
Veverková Alena, 9. B